

Kurkijokelainen

Kurkijokelaisen, hiitolaisen ja karjalaisen hengen vaalija ja ajankohtaisten kysymysten selvittäjä

×

Nro 8 • Perjantaina 11. huhtikuuta 2008

59. VUOSIKERTA

Irtonumero 2 € (sis. alv 22 %)

Petter Sairasen muistolle

Teollisuusneuvos Petter Sairasessa me menetimme yhden suuren persoonan, suuren teoiltaan ja ajatuksetiltaan. Hänen elämäntienensä alkoi Kurkijoen kunnan Huutomäen kylässä noin kahden kilometrin päässä Elisenvaaran asemalta ja päättyi 83 vuoden jälkeen Loimaalla. Nuo elämän vuodet ja vuosikymmenet sisältävät monta muuttoa ja kätkevät sisäänsä paljon kansamme kohtalonaikoja, jotka aivan omalla suuruusluokallaan kohtelivat meitä karjalaisia. Menetimme kodit ja konnut sekä suuren osan irtaimesta omaisuudestamme ja jouduimme vieraille veräjille, aivan uusien haasteiden eteen.

Petter otti haasteen vastaan ja onnistui siinä erittäin hyvin. Hän loi tyhjästä uuden tuotantolaitoksen, joka vuosikymmenien saatossa on kasvanut yhden miehen verstaasta kooltaan keski-suureen teollisuusluokkaan ja on ollut merkittävänä ja erittäin tärkeänä työnantajana täällä Loimaan seudulla kuten myös Koriolla. Petterin ensimmäinen versta aloitti toimintansa Metsämaalla vuonna 1948 Metsämaan Puutyötehtaanä. Metsämaalla siksi, koska Kurkijoen Sorjon kyläläisiä, joihin Petterin perhekuntaakin kuului, oli sotien jälkeen sijoitettu Metsämaalle.

Tulipalon tuhottua Metsämaan Puutyötehtaanä Petter Sairanen siirsi tehtaansa

Petter Johannes Sairanen 25.5.1924-14.3.2008. Kuva on kirjasta *Paluu juurilleni*. Kuva: Foto-Irma.

Loimaan kauppalaan, jonne rakennettiin uudet tilat ja firman nimeksi tuli Metsäpuu ja tuotannon painopiste oli ikkunoissa. Vuonna 1963 Sairanen osti Korian Kallusteen, jonka tuotantoon kuuluivat pääasiassa keittiökalusteet. Yhdessä nämä laitokset muodostivat Domus Metsäpuu Oy:n.

Petter osallistui kiitet-

tävällä tavalla myös siirtokarjalaisten toimintaan Metsämaalla ja Loimaalla. Metsämaalla hän toimi Sorjon Nuorisoseurassa ja oli sen näytelmäpiirissä, jossa hiottiin yhdessä paikakuntalaisten kanssa ”poisturhia särmiä” karjalaisten ja kantaväestön keskuudesta, kuten metsämaalaisten ohjaajana tuolloin toiminut

näyttelijä Kosti Klemelä on aikanaan sanonut.

Loimaan Seudun Karjalaseuran hallituksessa Petter Sairanen oli 1987–94. Tuona aikana hän kuului mm. seuran kaskutoimikuntaan ja oli kehittämässä matkailumahdollisuuksia kotiseudulle. Hänen ehdotuksestaan perustettiin myös paikallinen Loimaan Karjalakuoro. Näistä ansioistaan Petterille myönnettiin Karjalan Liiton hopeinen ansiomerkki.

Kurkijoki-Säätiössä saimme pitää Petteriä hallituksen varajäsenenä vuosina 1989–97 päättämässä menetetyt kotikuntamme yhteisistä asioista. Tässä yhteydessä muistuu mieleen ensimmäinen matkamme Kurkijoelle. Tämän matkan sai Petter suhteillaan junailluksi siten, että me pääsimme Moskovan luvalla synnyinseudullemme hakemaan Kurkijoen kiveä Parikkalassa Koitsanlahden hovin pihassa olevaan lahjoitusmaatalonpoikien muistomerkkiin. Se matka on ikimuistoinen. Samalla Petterille tuli mahdollisuus käydä kaksi vuotta aikaisemmin palaneen syntymäkotinsa paikalla.

Voi sitä tuskaa ja voi sitä riemua, joka sekoitti tuohon hetkeen. Se oli lähes kosketeltavaa tunnetta, jota ei voi millään sanoilla aidosti kuvailla. Riemu tuli esille siinä vaiheessa, kun Petter löysi raunioista hormissa olleen savupellin, jo-

Sivuillamme
TÄNÄÄN mm.

Aili Hellin Kurri 1917-2008.....	3
Helvi Paavilainen 1922-2008	3
Kurkijoen Marttayhdistys 2007.....	4
Valtuuskunnan kokous	5
Tarinaa Dallapesta	6
Kalakurjet rei'ittivät Laatokkaa	7
Seuran kevätretki 24.5.....	8

Seuraavat Kurkijokelaiset ilmestyvät

25.4., 9.5., 23.5., 6.6., 27.6., ...

ta hän iloisena näytti meille mukana olleille. Se löytö yhdisti hänet lapsuuteen ja sen kultaisiin muistoihin. Tämä löytö evakuoitiin silloin Petterin toimesta tänne Loimaalle.

Me olimme siellä Huutomäessä kaiken lisäksi luvatta, sillä paikallinen rajajoukkojen kapteeni kielsi jyrkästi meitä poistumasta Elisenvaaran aukiolta. Lähdimme meille nimetyn uhtualaisen oppaan/tulkin kanssa pois kapteenin näkökentästä. Hetkeä myöhemmin Petterin sisukkuutta ja halua viedä aina aloittamansa asia loppuun saakka osoitti, kun hän totesi: ”Kyllähä myös sinne mennään.” Eikä yksi opas meitä pystynyt pysäyttämään.

Nyt Petter, meidän kaikkien yhteinen matkakumppani, on viimeisellä matkalla. Olemme suuresti kiitollisia hänen elämäntyöstään ja ystävydestään.

Eino Vepsä

Kevättä kohti

Huhtikuussa virran suussa
saavat allit soutaa –
Kalastaja pyydyksensä varaa,
kohta saaliit noutaa.
Kesää kohti ollaan tässä sohjossa jo rämpimässä –

Katson kauas taivaanrantaan:
Minkälaisen päivän antaa?
Aukeekohan vuokkoin silmät
tänään auringosta,
saapuukohan kottaraiset jo kotikolollensa?

Kaipuu kasvaa rinnassani
aina huhtikuussa –
niin kuin paisuu lehtisilmut
tuossa pihapuussa –

Annakaisa

Petter Sairasen arkun äärellä tekivät Suomen, Sotainvalidien ja Sotaveteraanien liput kunniaa.

Seppelystä ja kukista täyttynyt Sairasen hautakumpu kertoi tänne jääneiden omaisten ja ystävien kaipuusta ja kunnioituksesta.

Hyvää matkaa ja tervetuloa

Kevät keikkuen tulevi, vaikkei eteläisessä Suomessa olla nähty kunnan talveakaan. Lähes koko talvi on ollut pimeä, sateinen ja lämmin. Liekö ankea pitkä kausi väsyttänyt vanhat ja sairast? Kuten näemme, iäisyyskutsun on lyhyen ajan sisällä saanut kovin moni lehtemme lukija ja tukija. Sain tällä viikolla vielä yhden surullisen viestin: Kurkijokelaisen pitkäaikainen ystävä ja erittäin aktiivinen lehtemme 'toimittaja' Aino Koppi on poistunut joukostamme. Toivotan heille kaikille sydämässäni hyvää matkaa.

Luonto on heräämässä uuteen kukoistukseensa. Elämä jatkuu. Sitä ei mikään pysty murskaamaan. Kasvit ovat sitkeitä. Emme tietenkään vielä tiedä, mitä muutoksia lämmin, lähes roudaton talvi eliöstöön tuo, mutta ilmeisesti muutosten pitäisi olla pysyviä, ennen kuin todellisia vaurioita syntyisi.

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta kokoontui pari viikkoa sitten Loimaalla. Luottamushenkilöt keskustelivat Säätiön toiminnasta, sinetöivät vuoden 2007 ja katsoivat tulevaisuuteen. Linjamuutoksia ei

tehty, mutta yritettiin löytää keinoja, joilla tavoitettaisiin entistä useammat ihmiset toimintaan mukaan. Kaikki ovatkin tervetulleita.

Viikon päästä myös Karjalan Liiton liittokokous pohtii samoja kysymyksiä kuin useimmat pitäjäyhteisötkin. Aktiivinen toimijaväki vanhenee vääjäämättömästi, mikä tarkoittaa sitä, että karjalaisissa yhteisöissä tarvitaan toiminnan lähtökohtien uudelleen pohdintaa. Esimerkiksi yhdeksi keskeiseksi kysymykseksi nousee: "Miten karjalaisuus herätetään myöhempien sukupolviin karjalaisuudessa?" Vastauksia on tietenkin monia, koska yksilöt ovat eri asioista kiinnostuneita. Taloudelliset näkökohdat tulevat vastaan: ei voida tarjota jokaiselle jotakin, vaan on osattava poimia parhaat vaihtoehdot. Kurkijoki-Säätiö painottaa toimintansa neljään eri osa-alueeseen: omaan lehteen, omaan museoon, pitäjäjuhliin ja internetin hyödyntämiseen. Myös sukututkimusta tuetaan, sillä sitä kautta on todistettavasti saatu ihmisiä innostumaan karjalaisesta toiminnasta. Mutta riittävätkö ne?

Raija Hjelm

Kertokaa Karjalaan liitävät linnut kumpujen kukille kuiskaus tää: Jalka jos muualla tannerta tallaa, Karjalan sineen sieluni jää.

Kuolleita

Rakkaamme

Elviira (Elvi) NAUKKARINEN

o.s. Kuntsi

* 25.2.1917 Kurkijoki
† 20.3.2008 LAS

Kaivaten ja paljosta kiittäen

Seppo ja Maija
Jani ja Niko
Eila-sisar perheineen
sukulaiset ja ystävät

Käy enkeli vierellä taivaanrantaa.
On kulkusi kevyt, jalkasi kantaa.
Et tunne tuskia taivaan tiellä,
on monet rakkaat vastassa siellä.
Muistoissa elät keskellämme,
säilyt aina sydämässämme.

Siunaus toimitettu omaisten ja läheisten läsnä ollessa. Kiitämme osanotosta. Kiitos Hoitokoti Mariian henkilökunnalle Elviiran hyvästä hoidosta.

Rakkaamme

Vilho Ilmari JÄLKÖ

* 30.12.1934 Kurkijoki
† 11.2.2008 Nurmijärvi

Eron ikävässä kiitollisuudella muistaen

Omaiset ja ystävät

Taivaan Isä,
annamme rakkaamme Sinun käsiisi,
myös itsemme ja toinen toisemme,
surumme ja kaipauksemme.

Kiitos osanotosta.
Uurna laskettu Karkkilan hautausmaahan.

Rakkaamme

Helvi Alviina Kaarina PAAVILAINEN

o.s. Lehtonen

* 20.1.1922 Längelmäki
† 3.4.2008 Loimaa

Syvästi kaivaten
Henri ja Susanna
Torsti
Tuulia ja Mikko
Tytti
muut sukulaiset ja ystävät

Elon päivä painui kohti loppuaan,
kaikki hiljensi kuin käyden nukkumaan.
Sammui silmät niin kuin loiste auringon,
ajan kello näyttää, ilta tullut on.

Siunaus toimitetaan lauantaina 19.4.2008 klo 10.30 Kanta-Loimaan kirkossa, jonka jälkeen muistotilaisuus srk-talolla.

Rakas puoliso, Isä ja Pappa

Erkki SAHLA

* 31.3.1939 Kurkijoki
† 19.3.2008 Loimaa

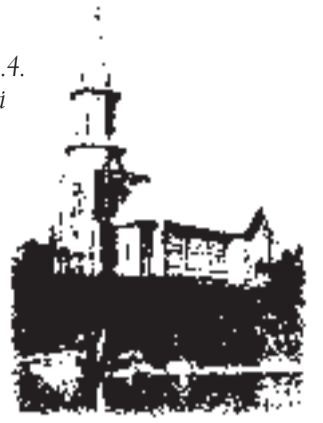
Syvästi kaivaten
Ritva
Irma, Tapio ja Marko
Jorma ja Anna-Maria
Pia, Jukka-Pekka ja Samu
Rauno, Seija, Sami ja Mikael
Satu ja Mika
Sari, Vesa, Toni ja Sini
sukulaiset ja ystävät

Kun aamu saapui, niin matka päättyi
ja uneen uuvutti väsyneen.
Ei tunnu tuska, ei vaiva mainen,
on rauha sydämässä nukkuneen.

Siunaus toimitettu läheisten ja ystävien läsnä ollessa. Kiitos osanotosta.

Hartaus sunnuntaiksi 13.4.
3. sunnuntai pääsiäisestä

Elämää kyynelien läpi

Miksi joskus itkua riittää ja tuntuu, että mikään ei auta. Miksi pitää elämässä olla vaikeita aikoja? Tämä kysymys tulee jokaiselle vastaan ennemmin tai myöhemmin. Joku asettelee kysymyksen epäily muodossa: "Miksi Jumala sallii kärsimyksen?" Toinen taas kysyy henkilökohtaisemmin: "Miksi minulle kävi näin?"

Uskonnot ovat etsineet ja antaneet tähän vaikeaan kysymykseen vastauksia jo vuosituhansia. Raamatussakin useassa kohdassa mietitään Israelin kansan vaikeita kohtaloja ja kysellään Jumalan tahtoa. Joitakin vastauksiakin löytyy. Psalmissa 126 aikansa virsirunoilija kirjoittaa: "Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten korjaavat. Ne jotka itkien menevät kylvämään vakkaansa kantaen, ne riemuiten palaavat kotiin lyhteet sylissänsä."

Joskus toivoisi, että tuo lupaus kohtalon kääntymisestä tarkoittaisi todellista mahdollisuuksien ja lähtökohtien uusjakoa. Niiltä, joilla kärsimystä ja kyyneliä on runsaasti, voitaisiin antaa niille, joille on suunnattu runsaasti aurinkoisia päiviä. En haluaisi purematta niellä ajatusta kirkastavasta kärsimyksestä, joka taivaassa palkitaan. Onhan meille annettu vain yksi elämä ellettäväksi. Miksi siis toisten kuormasta tulee liian painava, ja elämästä häviää ilo?

Kysymykseen emme saa suoraa vastausta, vaikka kuinka inttäisimme sitä rukouksessa Jumalalta, tutulta papilta tai itseksenne pohtien. Oikean vastauksen tuohon kysymykseen antaa elämä. Kenenkään elämähän ei ole valmiiksi eletty. On harhaa ajatella, että tällaista ei pitänyt minun elämässäni tapahtua, tai että elämäni on mennyt pilalle. Meidän jokaisen elämä on juuri sellainen, millainen siitä tulee, kommelluksineen, virheineen, menetyksineen, iloineen, onnen hetkineen ja tylsine päivineen. On katsottava suurempia linjoja, kyseltävä Jumalalta, mihin olet viemässä.

Sitäkin voi kysyä, miten näistä itkuista selvitään. Ehkä nuo itkien kylväjät ovat niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalalle annettavana muuta kuin itkunsa. Miten suuri riemu onkaan, kun Kristuksella, kuoleman ja pahan vallan voittajalla ei ole syntisraukalle annettavana moitteita, vaan vapaus aloittaa alusta. Tuo vapaus ei ole sitä, että pärjääminen on kiinni omasta yrittämisestä. Se on vapautta, joka alkaa rukouksella:

Oi, Herra, suothan sä minulle
Sun armos voimaksi matkalle.
Anteeksi anna, mua nosta, kannan,
vie perille. (Vk 631:5)

Karoliina Löytty

Kirjoittaja on pastori Ruovedeltä.

Kaipuu saa näkyä

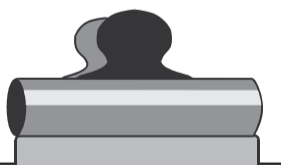

PALVELEMME
Ma - To 9 - 17
tai sopimuksen
mukaan

LOIMAAN KIVI

KIVICENTER

Palininkatu 2, Loimaa
Puh 0207 909 261

NIMIPÄIVÄT

pe 11.4. Verna
la 12.4. Julia, Julius,
Juliaana,
Janna
su 13.4. Tellervo
ma 14.4. Taito
ti 15.4. Linda, Tuomi
ke 16.4. Jalo, Patrik
to 17.4. Otto
pe 18.4. Valto,
Valdemar
la 19.4. Pilvi, Pälvi
su 20.4. Lauha
ma 21.4. Anssi,
Anselmi
ti 22.4. Alina
ke 23.4. Yrjö, Jyrki,
Jyri, Jori,
Yrjänä
to 24.4. Pertti Albert,
Altti

Muistettavaa

Hiitolaisten ja kirvulaisten tarinallista ti 15.4. klo 17 Käkisalmi-salissa (3. krs.) Karjalatalolla, Käpylänkuja 1, Helsinki. Kevätkauden viimeisessä tilaisuudessa hiitolainen Helvi Korpela kertoo karjalaisesta yhdistystoiminnasta Yhdysvalloissa. Tervetuloa myös kaukolalaiset ystävämmme.

Hiitolan ja Kurkijoen sukututkimuspiiri kok. to 17.4. klo 18 Karjalatalon Wärtsilä-salissa. Torikan suku. Lisätietoja Harri Kekiltä, puh. 050-304 1324 tai hkekki@gmail.com.

Rummunsuon toimintaryhmäläiset (martat) kok. ma 21.4. klo 18 Ritva Kätkän luona Myllärinkujalla Loimaalla.

Kurkijoen Marttayhdistys kokoaa bussilastillisen martoja ystävineen Samppalinnan Kesäteatteriin Martan päivänä la 26.7. "Hääkeikka" alkaa klo 15. Kyseessä on tilausnäytös martoille ja martojen ystäville. Bussi lähtee Loimaalta. Ilm. juhannukseen mennessä Marja-Leenalle, puh. 040-500 3045.

Haapasen Hautaustoimisto

TÄYDELLINEN HAUTAUSPALVELU
Puh. 762 2700 ja 762 2857

Heimolinnankatu 16, 32200 Loimaa

Liikeajan jälkeen Reunanen puh. 762 2700
Matkap. 0500 531 814, 050 561 0547

Arjen sankari on poissa

”Mihin myö nyt?”

kysyi Aili Hellin Kurri aloittaessaan pitkäksi muodostuneen taipaleen tuntemattomaan tulevaisuuteen.

Viikon päästä siunataan viimeiselle matkalleen itsenäisen Suomen kanssa samanikäinen Aili Hellin Kurri, jonka elämän ylivoimaisesti suurin osa, yli 60 vuotta, oli evakon elämää kotoa pois. Poissa siitä kodista, joka ei koskaan lähde muistista eikä sydäimestä. Aili Hellin vain meitä muita paremmin osasi ja jaksoi kertoa, mitä nuo muistot Kurkijoelta ja evakkotaipaleen monista mutkista ja kiemuroista merkitsivät ne kokeneelle ja kirjallisestikin lahjakkaalle naiselle, äidille ja sittemmin leskelle.

Nuori nainen ehti avioitua ja synnyttää kaksoset, kun sota romutti kaiken - niinhän kaikki uskoivat. Tuore aviomies ja lasten isä lähti rintamalle ja Aili Hellin lapsineen, vanhempineen, mummineen, anoppeineen, karjoineen ja nyytteineen mierontielle.

”Mihin myö nyt?”

Olen usein ajatellut, auttoiko Aili Hellinin kaltaisten kiertolaisten eloa ja oloa se, että naapurit, lapsuuden ystävät ja omat perheenjäsenet joutuivat saman pompottelun kohteiksi ja osin kulkivat rinnalla. Ilmajoelle, sitten Mellilään, miehen uuden työn mukana Tarvasjoelle ja sieltä vielä aivan uudelleen ympäristöön Saarijärvelle kulki Aili Hellinin retki. Kasvanut lapsikratras mukana. Ja sitten viisikymppisenä kohtasi leskeksi jäänti Viljon menehtyessä laturetelle.

Ailin Hellin oli monessa mukana. Hän työskenteli tarjoilijana ravintolassa, piti koululaisia täyshoidossa, hoiti kahvilaa ja ahkeroin monissa järjestöissä: eläkeläisissä, palokuntanaisissa, karjalaisseurassa, martoissa, kirkkokuorossa ja seurakunnan eläkeläiskourossa ja oli mukana niiden matkoilla puuhanaisena. Kansalaisopistossa harrastuksiin kuuluivat ainakin kirjoittajapiiri, saksan kieli, posliinimaalaus, öljyvärimaalaus

ja kivenhionta. Vieraita tuli ja meni, ja mestarileipojan piiraat tunnettiin paikkakunnalla.

Ja meille kurkijokelaisille tärkeintä oli Aili Hellinin rakkain harrastus: kirjoittaminen. Lehdellämme ei taida olla pidempiaikaista avustajaa kuin hän oli. Merkittävä osa kirjoittelusta oli muisteloiden lisäksi runoja, joihin joskus syntyi jopa omaperäinen oma sävellys. Hänen runoistaan kokosi tytär kirjan äidin 80-vuotispäivän kunniaksi. Runokirjaa ”Karjalan äiti ja lapsi” seurasi sota-ajan muistoista koottu kirja ”Sodan ja Karjalan liekit”.

Viime ajat Aili Hellin vietti Saarijärven rannalla rauhallisessa vanhustentalossa. Hieman hiljaista ja yksinäistäkin se oli, kun lapset olivat lentäneet etelään eivätkä voineet päivittäin olla paikalla. Vointia auttoivat kuitenkin korvaamaton omahoitaja, kunnan kotipalvelu, Punaisen Ristin ystäväpalvelu, radio, televisio ja lehdet, ja loppuun asti voimia riitti käsistöihinkin.

Karjalainen arjen sankari toi iloa kokonaisen kylän verran Keski-Suomen sydämeen. Sopinee, että lopuksi totean Ilmari Pimiän kirjoittaneen uudella rajalla kotoa lähettäessä:

Kaipuun sinikukkarinne Karjalassa aina lie. Kultamuistot käykää sinne, vaikka tiemme kunne vie.

Ja arjen sankari itse kirjoitti:

Pienet kädet

Lapsen uskossa herkin mielin kätöset yhteen liitän. Sulolauluilla taivaan Isää lauluista kirkkaista kiitän. Suojele kotia, Taivaan Isä, siunaa lapsias' meitä, anna maailman poluille rauha turvata kaikessa meitä. Siunaa Sä lapsia taivahan tarhaan, suojele äitiä, isää. Anna rakkautes' lämmittää ja auringin paistetta lisää.

Arjen sankari Aili Hellin Kurri on poissa.

Kari Rahiala

Aili Hellin Kurri (o.s. Piironen) 90-vuotissyntymäpäivänään 20.7.2007. Ailin äiti Ida Piironen o.s. Rastas oli kotoisin Kurkijoen Alholta.

Sanan Voimaa

11.4. Älkää herroina vallitko niitä, jotka teidän osalenne ovat tulleet, vaan olkaa laumanne esikuvana. Silloin te ylimmän paimenen ilmestyessä saatte kirkkauden seppeleen, joka ei kuihdu. 1. Piet. 5:3-4

12.4. Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Hän vie minut vihreille niityille, hän johtaa minut vetten ääreen, siellä saan levätä. Ps. 23:1-2

13.4. Pyhä Isä, suojele heitä nimesi voimalla, sen nimen, jonka olet minulle antanut, jotta he olisivat yhtä, niin kuin me olemme yhtä. Joh. 17:11

14.4. En kuitenkaan pyydä, että ottaisit heidät pois maailmasta, vaan että varjelisit heidät pahalta. He eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu. Joh. 17:15-16

15.4. Vain tuokioksi, vihani vimmassa, minä käänsin kasvoni sinusta pois, mutta minä armahdan sinua, minun uskollisuuteni on ikuinen, sanoo Herra, sinun lunastajasi. Jes. 54:8

16.4. Vaikka vuoret järkkäisivät ja kukkulat horjuisivat, minun rakkauteni sinuun ei järky eikä minun rauhanlüttoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi. Jes. 54:10

17.4. Suuressa laupeudessaan hän on synnyttänyt meidät uuteen elämään ja antanut meille elävän

toivon herättämällä Jeesuksen Kristuksen kuoleista. 1. Piet. 1:3

18.4. Koettelemuksissa teidän uskonne todetaan aidoksi, ja siitä koituu Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä ylistystä, kirkkautta ja kunniaa. 1. Piet. 1:7

19.4. Tulkaa ja katsokaa Jumalan töitä. Hän on tehnyt meille suuria tekoja. Ps. 66:5

20.4. Jeesus rukoili ja sanoi: ”Minä olen ilmoittanut sinun nimesi niille ihmisille, jotka valitsit maailmasta ja annoit minulle. He olivat sinun, ja sinä uskoit heidät minulle. Joh. 17:6

21.4. Minä rukoilen heidän puolestaan. Maailman puolesta minä en rukoile, vaan niiden, jotka sinä olet minulle antanut, koska he kuuluvat sinulle. Joh. 17:9

22.4. Silloin autiomaassa asuu oikeus ja vanhurskaudella on majansa hedelmätarhojen keskellä. Ja vanhurskauden hedelmänä on oleva rauha. Jes. 32:16-17

23.4. Siitä kasvaa levollinen luottamus, turvallisuus, joka kestää iäti. Minun kansani saa asua rauhan niityillä, turvallisissa asuinpaikoissa, huolettomilla leposijoilla. Jes. 32:17-18

24.4. Te ette elä oman luontonne vaan Hengen alaisina, jos kerran Jumalan Henki asuu teissä. Mutta se, jolla ei ole Kristuksen Henkeä, ei ole hänen omansa. Room.8: 9

Helvi-ystävämme muistolle

Huhtikuun kolmannen päivän aamuna juuri ennen auringon nousua päättyi Helvi Paavilaisen työntyteen elämäntaival, joka alkoi Orivedellä. Jo nuorena koulutyttonä Helvin piti osallistua monenlaisiin askareisiin ja jopa raskaisiin töihin. Kodin rahavaikeudet pakottivat Helvin jo varhain vieraisiin töihin.

Lapsuusaikojaan hän silti myöhemmin muisteli myötätunnolla, vaikka matkan varrella oli ollut myös vaikeita ja vaativia töitä. Nämä kaikki kasvattivat työstä nuoren neidon, joka ei pelännyt tarttua työnteeseen, oli se sitten millaista tahansa. Näitä työnteon taitojaan hän kartutti myös toimimalla sota-aikana lottana ja myöhemmin Loimaalla Martta-järjestössä. Hän oli perustamassa Loimaan-Onkijoen Maa- ja Kotitalousnaisten yhdistystä ja oli siinä yksi sen kantavista voimista. Taitavana hyvän ruuan valmistajana hän oli monissa isoissa juhlissa emäntänä.

Sodan loputtua muuttui elämä jonkin verran myös Orivedellä, sillä tuolloin seudulle tuli metsätöihin karjalaisia rahtimiehiä hevosineen. Karjalaisilla oli silloin vapaata aikaa, koska omat tilat oli menetetty ja uusia ei vielä oltu saatu. Jostain piti elanto silti hankkia. Tästä syystä entiset elisenvaaralaiset Matti ja hänen poikansa Armas Paavilainen menivät hevosineen Oriveden savotoille. Täällä Armas tapasi tulevan puolisonsa Helvin, jonka havait-

si kelpo taitajaksi, oikein nuoreksi ”työn sankariksi”. Kun muutenkin henkilökemiat sopivat yhteen, tuli Helvi rahtimiesten mukana miniäksi Loimaalle.

Nuorella miniällä alkoi Loimaalla oma uusi, vuosikymmeniä kestänyt rahti. Paavilaiset saivat ostetuksi Loimaalta pappilan maista lohkotun niin sanotun kylmän tilan eli tilan, jossa ei ollut lainkaan peltoa eikä rakennuksia. Siinä sitä riitti raivaamista ja rakentamista sekä talouden pitoa koko elämän ajaksi. Työ oli uuttavan raskasta, mutta sillä sekä huumorilla Helvi niistä selvisi.

Ollessaan anopin koulussa Helvi oppi tekemään myös karjalaisia perinneruokia kuten karjalanpiirakoita

ja -paistia sekä kaurakiisseliä, josta alun vaikeahkojen maku-elämysten jälkeen tuli hänelle itselleenkin yksi parhaista mieliruuista. Niin mieluisaa kiisseli Helvistä oli, että vielä elämänsä viimeisillä viikoilla hän pyysi sitä saada sairaalaankin. Tämä toive toteutettiin ilomielin.

Helvi oli myös taitava käsistään. Hänellä olivat kahdet kangaspuut yhtäaikaa pystyssä, ja niissä syntyi monenlaisia tuotteita. Pihapiiri oli erityisesti hänen mielenkiintonsa kohteena. Siellä kukkivat loistavasti kymmenet eri perennat ja muut kasvit hyvin hoidetun nurmikon ympäröimänä, ja kukkia riitti varhaisesta keväästä syksyn pakkasiin saakka. Talviaikaan linnut

olivat Helvin huolenpidon kohteena. Alkuaikoina Loimaalla navetassa oli lehmiä, mutta sitten myöhemmin tilasta tuli sikatila, ja aivan viime vuosina siat saivat väistyä hevosten tieltä, jota hän vielä osittain itsekin hoiteli viime vuoden loppuun saakka.

Hämäläistyöstä kehittyi karjalaisempi nainen, kuin mitä syntyperäinen karjalainen monesti onkaan. Usein hän oli marssimassa miehensä rinnalla karjalaisten valtakunnallisilla kesäjuhliilla päällään upea muinaiskarjalainen kansanpuku. Mikkelissä olleissa juhlissa saivat kerran valtaisan sateet piiskaamaan marssi-jointa, jolloin kaikki vaatteet kastuivat ja kengistä pursusi vesi. Helvi kertoi tuolloin todenneensa: ”Nyt alkaa kyllä karjalaisuus kaikota, jos ei sade pian loppu.”

Helvin hyvää huumorintajua kuvastaa myös se, että hän viimeisinä elinpäivinä sairaalan vuodeosastolla liikuntakyvyttömänä ollessaan sanoi häntä katsomaan tulleelle papille: ”Ei voi vierasta istumaankaan kärkeä, kun talonväki on jo sängyssä.”

Ei päässyt Helvi enää katsomaan kotipihalle nousseita kevään ensikukkasia, niin tyystin oli vaikea sairaus voimat vienyt. Taivaan niityillä häntä odottavat nyt uudet kukkakedot ja kunnisääniset linnut puiden oksilla. Sinne toivotamme hänelle hyvää matkaa.

Helvi Paavilainen 85-vuotispäivänään vuonna 2007 kotoaan Pappilankylän Korpi-Mattilassa.

Eino Vepsä

Kurkijoen Marttayhdistys vuonna 2007

Kurkijoen Marttayhdistys ry:n jäsenmäärä väheni 17:llä vuonna 2007, mikä oli seurausta Marttaliiton sääntömuutoksesta. Kaikki jäsenet eivät pitäneet siitä, että marttakerhot poistettiin ja liiton jäsenmaksuun kytkettiin Martat-lehden tilaus. Yhdistyksen jäsenmäärä oli vuoden lopussa 103.

Toimintaa yhdistyksessä oli runsaasti. Vuonna 2006 alkanut teema ”Tasa-arvo tavaksi” jatkui vuonna 2007.

Aromäen-Piltolan toimintaryhmässä oli 22 jäsentä, Kauhanojan toimintaryhmässä 19, Metsämaan toimintaryhmässä 26, Pöytyän toimintaryhmässä 14 ja Rummunsuon toimintaryhmässä niin ikään 14 jäsentä. Yhteenkään toimintaryhmään kuulumattomia yhdistyksen jäseniä oli vuoden lopussa kahdeksan. Yhdistyksellä ei ole nuorisosäisiä.

Kurkijoen Marttayhdistyksen kunniajäseniä ovat Alli Hämäläinen (Aromäen-Piltolan tr, vuodesta 1995), Elma Hartikka (Aromäen-Piltolan tr, 1995), Eila Tuomola (Metsämaan tr, 2001) sekä Anna Poskiparta (entinen Kirkonseudun marttakerho, 1983).

Varsinainen toiminta

Marttailtojen teemoina ovat olleet esimerkiksi sienineuvontakurssi, leivontakurssi, terveys- ja hyvinvointipäivä. Toimintaryhmillä on ollut yhteensä 77 marttailtaa, luentoja 7 kertaa ja kursseja 4 kertaa. Edellisiin on osallistunut yhteensä 823 marttaa.

Muita tapahtumia ovat olleet pitäjäjuhljen piirastalkoot, Muistojen iltamien ja päiväjuhlan muonitus, kesäteatteriretki Krekilään, syyskuiset marttapäivät,

operettimatka Turkuun, opintoretket sekä juhlat. Osallistujia on ollut yhteensä 165 ja muonitettavia yhteensä 674 henkilöä.

Yhdistyksen sekä toimintaryhmien kokoontumiset ilmoitettiin Loimaan Lehden Seuratoiminta-palstalla, Kurkijokelaisen Muistettava-palstalla ja Auranmaan Viikkolehden Muistilista-palstalla. Virallisista kokouksista ilmoitettiin Loimaan Lehdessä ja Kurkijokelaisessa. Postia on kirjeinä ja sähköpostina vastaanotettu vuoden aikana 28 kertaa ja lähetetty 37 kertaa.

Toimintaryhmät ovat onnitelleet 16 kertaa. Yhdistys on onnitellut 13 kertaa. Yhdistys tilasi sihteerille Kurkijokelaisen.

Vuonna 2007 Kurkijoen Marttayhdistyksen talous näytti hienoista ylijäämää. Varoja on hankittu pitämällä Kurkijoen pitäjäjuhljen ravintolaa, jäsenmaksuilla, myymällä välitystavaraa, pitämällä arpajaisia yhdistyksen tilaisuuksissa sekä myymällä omaa historiikkia Se on sata. Varoja on käytetty pääasiassa koulutusmatkoihin ja retkiin.

Hallituksen kokoonpano

Vuonna 2007 hallituksen puheenjohtajana toimi Arja Schwartz. Hallitukseen kuului yksi edustaja jokaisesta toimintaryhmästä ja yksi niistä kahdeksasta, jotka eivät toimintaryhmiin kuulu.

Hallituksenjäseninä ovat toimineet varapuheenjohtaja Marita Ventto (Kauhanojan tr), Marja-Leena Sättilä (Pöytyän tr), Ulla Salo (Aromäen-Piltolan tr), Airi Pullinen (Rummunsuon tr), Mirja Mattila (Metsämaan tr) ja Raija Hjelm. Yhdistyksen sihteeri ja PR-martta on ollut Eevi Kempainen ja

rahastonhoitaja sekä opintomartta Marja Tirri. Hallitus kokoontui kahdeksan kertaa vuoden 2007 aikana.

Toimintaa yhteistyössä

Yhdistyksen vuosikokous pidettiin sunnuntaina 18. päivänä helmikuuta Tuulensuun palvelutalossa. Vuosikokouksessa käsiteltiin sääntömuutoksia. Paikalla oli 13 jäsentä.

Vuonna 2007 yhteistyötä tehtiin ainakin Marttaliiton, V-S Marttojen, Kurkijoki-Säätiön, Loimaan seurakunnan, Loimaan Marttayhdistyksen, Kauhanojan Kyläyhdistyksen, Karinaisten Marttojen, Pöytyän Paikallisliiton ja Tuulensuun palvelukeskus vanhainkoti-säätiön kanssa.

Teema ”Tasa-arvo tavaksi” velvoittaa meitä marttoja kaikin tavoin niin yhteiskunnallisesti kuin perheiden keskuudessa hoitamaan asioita ja ihmissuhteita niin, ettei kukaan tuntisi olevansa muista huonompi. Jokaisella on jokin erityistaito. Se pitää vain tunnustaa ja tuoda esiin yhteistyössä käytettäväksi. Vuoden 2008 teema on ”Kohtauspaikkana koti”.

Toimintaryhmät ahkerina

Kurkijoen Marttayhdistyksen Aromäen-Piltolan toimintaryhmän vetäjänä on toiminut Ulla Salo, pr-marttana on ollut Elsa Koskinen ja rahastonhoitajana Marja-Leena Sula. Kauhanojan toimintaryhmää veti Marita Ventto, tiedottajana toimi Tuula Lehtinen ja rahastonhoitajana Arja Markkula.

Metsämaan toimintaryhmän vetovastuussa olivat Arja Schwartz, Mirja Mattila ja Ulla Kotiranta. Pöytyän

Kurkijoen Marttayhdistys ry:n vuosikokouksessa 2007 puhetta johti Marja-Leena Sättilä (oik.). Sihteerinä toimi yhdistyksen sihteeri Eevi Kempainen (vas.).

toimintaryhmää veti Marja-Leena Sättilä, sen asioista tiedotti Marjatta Suominen ja rahapussin nyörejä avasi ja kiristi Lea Rastas. Rummunsuon toimintaryhmän johdossa hääri Airi Pullinen. PR-martta oli Ritva Kätkä ja rahastosta vastasi Marja Tirri.

Toimintaryhmien kokouksissa on suunniteltu toimintaa, laulettu, tehty savitöitä, opeteltu kukkasidontaa, paistettu lettuja, tehty pyörä- ja kävelyretkiä, leivottu sämpylöitä ja maalattu posliinia. Eri toimintaryhmät ovat retkeilleet mm. Lohjalla, Tammisaaressa, Virttaalla, Urjalassa ja Alastarolla.

Kuntoilupäivää on viettänyt useampi toimintaryhmä. Kokoontumisissa on annettu opastusta terveellisempään ruokavalioon. Pöytyän toimintaryhmä on jumpannut kerran viikossa. On pidetty sammalnallan valmistuskurssi, vierailtu vanhusten luona. Kaikista toimintaryh-

mistä on osallistuttu Kurkijoen Marttayhdistyksen järjestämiin koulutus- ja kurssipäiviin sekä V-S Marttojen ketjukoulutuskursseihin.

Marttailtoja on järjestetty myös teemojen ’Rakastan ruokaa’, ’Ihmisen

hyvinvointi’ sekä ’Viisaita elämänohjeita’ ympärille. Ryhmiä on kutsuttu vierailulle ranta- ja savusaunoihin, ja ne ovat tehneet myös omia teatteriretkiään.

Eevi Kempainen

Puheenjohtaja Arja Schwartz kertoi vuosikokousväelle Marttaliiton ja sitä myöden myös oman marttayhdistyksen sääntömuutoksista.

Vuosikokouksessa 18.2.2007 seurattiin kokouksen kulkua tarkkaavaisina ja pohdiskeltiin, mitä uutta Marttaliitto ry:n sääntömuutos tuo tullessaan

Kuun pinnalla

Kuun pinnalla
maan varjo kulkee
- avaruuteen katoaa.

Vain varjosta varjot syntyvät,
syvät, tummat tai lempeät!

Valoa seuraa varjo
myös elossa ihmisten!

- Yöksi päivät vaihtuu
ja päiväksi mustat yöt!

- Kuin raitaista kangasta kaikki,
me kudomme elämän.

On siinä valot ja varjot,
polut mutkaiset ihmisten!

Kuun pinnalla
maan varjo kulkee

- avaruuteen katoaa!

Sirkka-Liisa Erlund

Kurkijoki-Säätiö pohtimassa tulevaa

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunta piti vuosittaisen sääntömääräisen kokouksensa Loimaalla lauantaina 29.3. Ennen kokousta hallitus oli kutsunut koolle myös valtuuskunnan ja hallituksen varajäsenet. Heille oli valmisteltu tietoisu Säätiöstä sekä keskustelumahdollisuus. Kaikkiaan 20 luottamushenkilöä 34:stä oli päässyt paikalle.

Ensin luottamushenkilöille esiteltiin Kurkijoki-Säätiön organisaatio. Sen jälkeen kuultiin ja nähtiin, mitkä ovat toiminnan painopistealueet: museo, lehti, pitäjäjuhlat ja internet-toiminta. Kaikista osa-alueista heräsi vilkas keskustelu. Yhdessä etsittiin uusia toimintaideoita. Joidenkin ideoiden toteuttamiskel-

poisuutta päätettiin tutkia tarkemmin.

Varsinainen valtuuskunnan kokous vietettiin läpi nopeasti. Vuoden 2007 vuosikertomukseen ja kuluvan vuoden toimintasuunnitelmaan ja talousarvioon valtuuskunnan jäsenet olivat päässeet tutustumaan jo etukäteen, ja keskustelut oli ilmeisesti suurimmaksi osaksi käyty jo aamupäivän aikana, joten kokoukseen ei enää kovin paljon ihmeteltävää jäänyt.

Henkilövalintojen jälkeen

Kurkijoki-Säätiön hallitus on seuraavaan valtuuskunnan kokoukseen asti seuraavanlainen:
Nurminen-Lempinen An-

na-Maija, puheenjohtaja, Espoo (henkilökohdainen varajäsen Ismo Häyhä, Loimaa)

Laukkanen Lauri, varapuheenjohtaja, Raisio (Taina Haavisto, Loimaa)

Riikonen Pirkko, jäsen, Pöytyä (Jarmo Syvänen, Ylöjärvi)

Rouhiainen Timo, jäsen, Oripää (Taina Lehto, Loimaa)

Sainio Riitta, uusi jäsen, Helsinki (Marja-Leena Virtanen, uusi varajäsen, Loimaa)

Kurkijoki-Säätiön valtuuskuntaan kuuluvat ensi kevään kokoukseen asti seuraavat henkilöt (henkilökohdainen varajäsen suluissa):
Hartikka Pertti, puheenjoh-

Kurkijoki-Säätiön valtuuskunnan jäsenet ja varajäsenet keskustelivat vilkkaasti ja ideoivat uusia toimintamuotoja aamupäivällä. Edestä vasemmalta Jorma Rouhiainen, Sirkka Lukka, Ville Laakso (vain päälaki näkyy), varajäsen Aslak Sarre (kauimmaisena), varajäsen Asko Kojo, Eira Savolainen ja Jorma Kaartinen.

Kurkijoki-Säätiön hallituksen puheenjohtaja Anna-Maija Nurminen-Lempinen (vas.), uusi varapuheenjohtaja Lauri Laukkanen ja entinen varapuheenjohtaja Pirkko Riikonen vastailivat valtuuskunnan kysymyksiin.

taja, Mäntsälä (Jari Jääskeläinen, Alastaro)
Taitonen Jaakko, varapuheenjohtaja, Loimaa (Asko Kojo, Vantaa)

Eklund Antti, jäsen, Loimaa (Maija Inki, Turku)

Jalonen Risto, jäsen, Raisio (Kaarlo Kojo, Lieto)

Kaartinen Jorma, jäsen, Tuusula (Asko Sairanen, Loimaa)

Kätkä Ritva, jäsen, Loimaa (Lauri Poso, Loimaa)

Laakso Ville, jäsen, Loimaa (Kari Äikää, Loimaa)

Lukka Sirkka, jäsen, Mellilä (Eila Rantala, Mellilä)

Rouhiainen Jorma, jäsen, Jaala (Tapio Nikkari, Tampere)

Savolainen Eira, jäsen, Nurmijärvi (Vesa Lukka, Turku)

Sinkkonen Eero, uusi jäsen, Turku (Aslak Sarre, Van-

taa)
Vepsä Eino, uusi jäsen, Loimaa (Hannu Ketola, uusi varajäsen, Pöytyä)

Kurkijoki-Säätiön sihteerinä eli asiamiehenä ja rahastonhoitajana jatkaa Raija Hjelm. Hän on myös Kurkijokelaisen päätoimittaja ja siten Säätiön ainoa palkattu työntekijä. Lehden toimittajia ovat kaikki lehteen kirjoittavat tai valokuviaan tai piirroksiaan lähettävät Kurkijokelaisen ystävät.

Kurkijokelaiselle on nimetty pitkästä ajasta Säätiön hallituksesta poikkeava toimitusneuvosto. Toimitusneuvoston jäsenet ovat Liisa Koistinen Helsingistä, Lauri Laukkanen Raisiosta, Tapio Nikkari Tampereelta, Jaakko Taitonen Loimaalta ja Marja-Leena Virtanen

Loimaalta.

Kurkijoki-Säätiön vuoden 2008 tilejä tarkastamaan valtuuskunta valitsi HTM-tilintarkastaja Aki Nokso-Koiviston Loimaalta ja Pekka Sairasen Loimaalta. Varatilintarkastajina jatkavat Jorma Tiirakari, HTM, Somerolta ja Osmo Kangasperko Loimaalta.

Valtuuskunnan kokouksen alussa muistettiin hiljaisella hetkellä vuoden aikana pois nukkuneita entisiä kurkijokelaisia. Kokousta johti valtuuskunnan puheenjohtaja Pertti Hartikka. Hallituksen jäsenet, valtuuskunnan varapuheenjohtaja Jaakko Taitonen ja asiamies vastailivat vuorotellen vastaan tulleisiin kysymyksiin.

Raija Hjelm

Kanttiinilotta Anna Kiiski

Kurkijokelaissyntyinen Anna Kiiski, joka oli syntynyt vuosien 1920-1922 aikoihin, palveli jatkosodassa JR 35:n kolmannen pataljoonan kanttiinilottana. Kyseisessä pataljoonassa oli paljon Loimaan seudulta kotoisin olleita miehiä, myös upseereita, aina pataljoonan komentajia myöten.

Pataljoona tunnettiin Loimaan pataljoonana. Pataljoonan yhdeksän eri komentajan lähettinä toiminut, Mellilästä kotoisin oleva Onni Pitkänen on koonnut sotamuistonsa kirjaksi. Se on äskettäin tullut myyntiin loimaalaisen kustantajan Arto Pietilän (Kustannus HD) suosiollisella avustuksella.

Voidaan sanoa, että Onni Pitkäsen "Yhdeksän komentajan lähettinä - Viisi sodan vuotta" on toisenlainen sotaromaani. Sen tapahtumat on kirjattu ruohonjuuritasolta, omakohtaisista kokemuk-

sista. Osan tarinoista ovat kertoneet muut Loimaan seudun miehet, osan heistä pystyy vieläkin tunnistamaan.

JR 35:n kolmas pataljoona osallistui jatkosodan hyökkäys- ja asemasotavaiheeseen Karhumäen suunnalla. Kesällä 1944 tuli siirto Karjalan kannakselle, jolloin pataljoona joutui Tali-Ihantala -lohkon suurtaisteluihin kärsien myös huomattavia tappioita.

JR 35:n vaiheista on kerrottu toki aiemminkin, mutta silti Onni Pitkäsen kirja puolustaa paikkaansa. Siihen on saatu mahtumaan niin sotakuvauksia kuin sodankäynnin yleisiä linjauksiakin, joista Pitkänen on ottanut tarkkaan selvää. Kirjassa on paljon valokuvia, myös harvinaisuuksia.

Arvi Heinonen

Valokuvassa keskellä Anna Kiiski, vas. Mellilän mies Olavi Norha, seuraavina Reino Sundell, Aarre Kiviniemi, Aarne Tanhuapä ja kirjoittaja Onni Pitkänen. Pitkänen on kiinnostunut lottana Anna Kiiskin vaiheista. Mikäli joku lehtemme lukija tunnistaa näiden puutteellisten tietojen perusteella Anna Kiiskin ja pystyy kertomaan tämän myöhemmistä elämänvaiheista, niin tiedot voi soitella Kurkijokelaisen toimittajaan puh. (02) 762 2551 tai 050-521 3336.

Tarinaa Dallapésta ja vähän muustakin

Tiedättehän ja muistattehan, mikä on Dallapé? Sehän on se kuuluisa suomalainen tanssiorkesteri, joka vieraili 1930-luvulla kesäkiertueillaan myös Kurkijoen Lopotin palokunnantalolla. Kurkijokelaisen lukijoissa on varmaankin vielä joitakin, jotka ovat sen tahdissa tanssahdelleet.

Nimimerkki Annakaisa ainakin muisteli kirjoituksessaan kuusi vuotta sitten, että hän ehti mukaan. Tämän kirjoittaja ei ehtinyt, mutta muistikuvia on silti tallella veljeni ja siskojeni välityksellä saatuina. Edessäni on lisäksi nivaska lehtileikkeitä monipuolisina tietolähteinä.

Dallapé-yhtyeen perusti muusikko Martti Jäppilä vuonna 1925. Hän oli monta vuotta yhtyeen sielu. Kerrotaan, että yhtyeelle antoi nimen itse tanssiva yleisö. Yhtyeen hanuristit soittelivat italialaisvalmisteisilla Dallapé & Figlio –merkkisillä harmonikoilla. Siitä se nimi tuli ja on pysynyt yli kahdeksan vuosikymmentä.

Yhtye kasvoi vuosien mittaan 14-miehiseksi. Se alkoi kiertää kesäisin tanssitaloilla ja -lavoilla 1930-luvun alusta alkaen omalla, erikoisvalmisteisella Sisubussilla, joka oli nähtävyys sinänsä. Keikkoja kertyi enimmillään satakunta kesässä eli melkein joka ilta soitti jossakin Dallapé.

Puolivälissä 1930-lukua yhtye muuttui harmonikkaorkesterista hottia soittavaksi tanssiorkesteriksi, joka myös levytti ahkerasti sen ajan hittejä. Eräistä arvostelevista mielipiteistä huolimatta menestys ja suosio olivat huumaaavia. Aivan kuten siinä erässä silloisessa iskelmässä laulettiin: ”Laulu kaupungin, yllä asfaltin, kesäiltahan huumaten soi...”

Sinne piti päästä

Kun tiedettiin Dallapén esiintyvän Lopotin palokunnantalolla, sinne oli Lapinlahdeltakin päästävä. Sinne mentiin polkupyörillä ja kai kävellen, soutaen ja hevos-

pelilläkin. Muistan kahden siskoni ja veljeni siellä käyneen. Eikä äitimme siitä tykännyt, vaan poarusi, torui: ”Siel pitteää yökavvet runelehtoa.” Noin hän juuri pahoitteli, runelehtoa eli viipyillä.

Aamulla sitten yökyöpeleitä väsytti, kun oli aikainen herätys lypsulle tai heinäpellolle. Sitä paitsi tanssiminen oli silloisessa luterilaisessa katsannossa syvällisesti synnillistä.

Kauhukuvana on jäänyt mieleeni, kuinka haitarinsoittaja sylkee liekkejä tanssijoita kohti. Sellainen kuva taisi olla jossakin kuvitettuna katekismuksessa. Mutta siitä huolimatta tanssittiin ja niin sanottuja nurkkatanssejakin järjestettiin. Niissä saattoi soida gramofoni tai jokin soittopeli. Ja tietysti läksiäisissä ja häissä tanssittiin haitarin säestyksellä. Dallapén esittämät iskelmät melodioineen ja laulujen sanoineen välittyivät kuultaviksi ja opin ne nopeasti ja osaan monta niistä vieläkin. Joitakin niistä soitetaan yhä lauaintain toivotuissa

Dallapén päämaja ja harjoitushuoneisto sijaitsi kuuluisassa Heimolan talossa Hallituskadun varrella Helsingissä. Talossa kokoontui Suomen eduskunta vuosina 1911-1930 ja sen suojissa hyväksyttiin myös itsenäisyysjulistus. Se purettiin v. 1969. Tässä yhtye on lähdössä erikoisvalmisteisella Sisubussilla kesäkiertueelle 3.4.1934. Kuva Toivo Tammisen arkistosta.

levyissäkin, joiden vakio-kuuntelija yhä olen.

Meillä oli kotona myös mandoliini, maniska, jota yksi veljistäni soitteli – ja soittaa vieläkin Petäjävenden Kintaudella. Muistan sellaisenkin silloisen uutustanssin kuin Lambeth Walk, sananmukaisesti suomennettuna Lambethkävely. Se oli erään Etelä-Lontoossa sijaitsevan kadun mukaan nimetty vilkas ja hullutteleva tanssi. Siitä tuli 1930-luvun loppupuolen muotitanssi Suomessakin ja taidetaanpa sitä tanssia vieläkin esimerkiksi lukiolais-

ten vanhojen tansseissa. Walk äännetään ”wook”. Puhuttiin siis ”lampetvookista”. Lapinlahdella kuulu silloisiin nuoriin miehiin Pösön Viljo, maalaistalon ainoa poika, pidetty, boheeminen taiteilijaluonne, viulunsoittajakin. Käydessään sukulaisissa Helsingissä hän oppi siellä tuon uuden tanssin ja osasi sitä sitten Lopotissa muita paremmin. Niinpä joku riimitteli tanssin rytmiin ja säveleen sopivasti: ”Lampetvookki ku tanssitti, ni Pösö Vilki taidetaanpa sitä tanssia vieläkin kahottii...”

Dallapén vaiheet esillä museossa

Niin, ei ole enää Lopottia, eikä palokunnantaloakaan, mutta Dallapé – ”tallapeä”, niin kuin äitini sanoi – toimii yhä. Sota-aika katkaisi yhtyeen toiminnan ja 1950-luvulla se piti taukoa, mutta jatkoi jälleen toimintaansa vuodesta 1960 alkaen kahdeksanmiehisessä kokoonpanossa.

Syksyllä 2005 Dallapé sai oman nimikkopuistonsa Helsingin Kallioon. Monet yhtyeen jäsenistä ovatkin asuneet Vallilan ja Kallion kaupunginosissa. Ja niitä kuuluisia jäseniä, laulajia ja soittajia on ollut todella suuri joukko. Mainittakoon vain nimet Georg Malmssten, Viljo ”Vili” Vesterinen, A. Aimo, Eino Katajavuori, Helge Pahlman, Alvar Kosunen, Kauko Käyhkö, Kullervo Linna ja Olavi Virta. Olavi Virta on syntynyt täällä allekirjoittaneen ny-

kyisellä kotiseudulla itäisessä Hämeessä, Sysmässä. Sysmässä sijaitsee myös jo 15 vuotta toiminut harmonikkamuseo. Käsite Dallapé kuuluu hyvin keskeisesti museon ilmeseen.

Dallapén vaiheet ovat olleet esillä näyttelynä, ja museon kokoelmiin kuuluu lukuisia Dallapé-merkkisiä harmonikkoja yhteensä noin kahdensadan soittimen kokoelmassa. Käykääpä tutustumassa, kun liikutte täällä päin. Museossa pääsee muistojen maailmoihin vaikkapa laulun sanoin: ”Silloin soitti Dallapé, meille soitti Dallapé, muistot kauniit tuskin koskaan himmenee.”

Lieneekö Kurkijoen museoon jo saatu jokin soittopeli, esimerkiksi viirsikantele? Haitarinsoittajia oli toki Kurkijoellakin aikoinaan. Muistelen vanhimman veljen kertoneen Oiva (?) ja Aune Rädystä, kahvilanomistajan lapsista, jotka soittivat harmonikkaa. Nämä olivat 1910-luvulla syntyneitä. Olin huomaavinani Aunen kuolinilmoituksen helsinkiläislehdessä aivan äskettäin.

Näinhän se menee. Mieleen nousee vielä yksi vanha iskelmä: ”Muistosi on mulle kallis, muuta kun jäljel’ ei oo...” Se sopii kaikkeen menneeseen, vaikka laulusa tarkoitetaan sitä suloista tyttöä, jonka ”kaunis ja kaihoisa katse kyynelten peittä on”.

Erkki Puputti

Aikansa huippumuusikoista koostunut orkesteri oli todellinen katseiden vangitsija ja kohahdutti tanssivaa yleisöään smokiasuillaan ja ennennäkemättömällä show-henkisellä esiintymisellään. Kuva on vuodelta 1936. Kuva Toivo Tammisen arkistosta.

Kantakirjaoriita

Luontainen kiinnostukseeni hevosiin pysäytti minut Suomalaisia kantakirjaoriita -kirjan sivulle 543. Jo lapsuudessa olin ihailutammamme liinajarjaisen isä-hevosien kuvaa. Tässä ori Pulassa 2916 oli jotain samaa. Tammamme isä ei kylläkään ollut kuvasta päätellen yhtä uljasryhtinen.

Tutkailin lisää ori Pulaa ja havaitsin sillä olevan

hulppeannäköisen pojan Pulan-Osmo 4113, jonka omistajaksi ja kasvattajaksi mainittiin Veljekset Puputti Hiitolasta. Pulan-Osmo 4113 syntyi vuonna 1937 ja hyväksyttiin kantakirjaan vuonna 1943. Väriltään se oli vaalean punarautias liinakko, samoin kuin isänsä.

Pulan-Osmon kantaemä on Olsonin Marita. Sen kohdalla on maininta ostosta

Kurkijoen markkinoilta ja ”tyypillinen suomenhevonen, vaikka päässä kyllä oli kyömyä”.

Martan poika oli vuonna 1890 syntynyt ruununori Hyvä, jonka kasvattajana mainitaan rovasti Olson Kurkijoen pappilasta. Sillä oli lisänimenä ”Pappilan hyvä” tai ”Pappilan nuorempi”, joka oli palkittu Viipurin orinäyttelyssä 1893. Ori oli siivo ja vireä; hyväntyyppinen, kokolailla vankka ori, ryhti, vireys ja kulku hyvät. Se jätti Kurki-

joelle paljon jälkeläisiä. Ori myytiin 7-vuotiaana ruununoriiksi Eurajoelle, missä se ruunattiin. Sen parhaana jälkeläisenä pidetään Nenosen Poikaa.

Hyvän isä oli ruununoriina Suojärvellä 1882-1894 vaikuttanut Hyvä TT, ”Hyvä vanhempi”. Se myytiin vuonna 1894 huutokaupassa Venäjälle.

Vaikka Pulan-Osmo oli vaalean punarautias liinakko, niin sen taustalla oli vuonna 1877 syntynyt sylimusta Mörkö TT 678, jota

eläinlääkäri L. Fabritiuksen näyttelyssä arvioi seuraavasti: ”Hevonen, joka on hyvin vahvarakenteinen ja kaunis, ei ole puhdasta suomalais-tyyppiä, vaan polveutuu etemmissä polvissa orvolaisista vanhemmista.”

Pulan-Osmon sukutaulusta voi löytää niin isälinjassa kuin emälinjassa tunnetun ori Kirpun TT 710 (s. 1879). Se vietti viimeiset vuotensa Pöytyällä Pihlavan kartanossa, jossa sillä oli hyvä hoito ja kohtelu. Täällä se teki siitostyötä viisi vuotta,

kunnes se oli lopetettava 27-vuotiaana kuluneitten hampaittensa takia.

Pulan-Osmon kantakirjattu suku päättyi vuonna 1975 syntyneeseen punarautiaaseen ori Ropinään 2233-75. Ropinän sukutaulussa näkyy joukko vähemmän tunnettuja hevossukuja, mutta myös monia nimekkäitä oriita ja tammoja.

P. P.

Lähteet: Suomalaisia kantakirjaoriita –kirja sekä www.sukuposti.net

Kalakurjet rei'ittivät Laatokan jäätä

Maaliskuun viimeisenä viikonloppuna suuntasi bussilastillinen innokkaita kalamiehiä ja -naisia Laatokalle kallaa pyytämään. On jo 17. vuosi, jolloin Kalakurjet järjestävät onki- ja pilkkimatkoja Kurkijoelle. Tällä kertaa matkan kohteena oli Vätikkä, jossa upea Hännisenlahti tarjosi meille mitä parhaimmat mahdollisuudet pilkkimiseen. Sitä herkkua olemme tänä talvena täällä Länsi-Suomessa melko niukasti saaneet nauttia.

Varrat aamulla Loimaalta alkanut pitkä matka sujui rattaosasti mukavassa seurassa. Rajanylityskin sujui melkoisen sujakkaasti ilman mainittavia odotuksia.

Viipurista lähdettäessä tiet olivat erikoisen huonossa kunnossa, ei aina voinut olla varma, oltiinko tiellä vai kynöspellolla. Onneksi Pietarin tielle päästyämme ne jonkin verran parantivat, mutta olivat kuitenkin edelleen huonoja tai erittäin huonoja. Muolaassa - kuten Viipurissakin - oli meneillään vilkasta rakennustointintaa, ja näimme tien varrella paljon uusia komeita rakennuksia.

Virkistävää kahvitauko

menomatalla vietettiin pienoisessa rantasateessa, mutta sehän ei matkalaisia lannistanut. Liikkuva automarket saapui oitis paikalle, ja voimme hankkia reppuun ensimmäisen kalan sampanjat.

Lunta Karjalassa oli kuten talvella pitää ollakin, ja jääkin oli melkoisen paksua, minkä tulimme myöhemmin kairatessa toteamaan.

Perille Kurkijoelle saavuimme iltamyöhällä ja majoituimme Vätikän Helmi-lomamökkeihin. Ne olivatkin kohtalaisen mukavat, lähempi tarkastelu kuitenkin paljasti, että moni kohta oli tehty vennäiks', niin kuin isä tapasi sanoa hieman huonosta työstä. Esimerkiksi sähkötyöt eivät varmasti meidän puolella läpäisisi minkäänlaisia tarkastuksia.

Kilpailu kilpailun jälkeen

Kilpailupäivän aamu valkeni kauniin aurinkoisena. Paikalliset kalamiehet riensivät jäälle jo aamuvarhaisella. Kalakurjet lähtivät tosi toimiin kymmeneltä. Mitään suurempaa ryntäystä ei hyvistä syöteistä huoli-

matta kalojen valtakunnassa tapahtunut, mutta silloin tällöin sieltä kuitenkin jokunen koukkuun tarttui. Parhaimpana pyytäjänä oli jälleen tunnetusti taitava morrimies Topi.

Lähes kolmenkymmenen pilkkijän yhteislaalis jäi noin kolmeen kiloon. Kotimatalla Saini laski saatujen kalojen kilohinnaksi noin 200 euroa.

Upea ilma houkutteli kilpailun päätyttyä monet vielä uudelleen jäälle, ja mukava olikin aurinkoisella Laatokan jäällä viettää iltapäivää pilkkien... Ja kilpailusihan sekin muuttui.

Illalla palkintojenjakotilaisuudessa oli iloinen tunnelma yhteislaulun raikuessa. Kohon Veikko upeana tenorina sai muutkin innostumaan esiintymään ja ohjelmaa piisasi.

Kovaa on Karjalan kamara. Sen sai muutama matkalainen karvaasti kokea. Aurinkoisena päivän ja pienen yöpakkasen vuoksi oli majapaikkamme piha ja rappuset muuttuneet vaa-

Vanhat konkarit valloittivat palkintosijat: kaikilla Kalakurkien matkoilla mukana ollut Eero Häkli (vas.) sekä lähes aina palkinnoille kalastaneet Toivo Hyvönen (kesk.) ja Aaro Kojo (oik.).

rallisen liukkaaksi, ja se sai yllättäen jalat pois alta. Kirjoittajallekin tuli kotiintuloa kaatumisen seurauksena melkoinen haava peukaloon. Parille muullekin matkakumppanille näkyi tulleen pieniä pintavau-

rioita, mutta kuten sanotaan: "Reissussa rähjäntyy."

Kaikin osin matka meni mukavasti, mistä kiitos mukaville matkalaisille ja matkanvetäjille Sainille ja Martille, jotka huolehtivat käytännön asioista mallikkaasti.

Nyt jääme odottelemaan syksystä onkimatkaa Karjalaan. Toki sitä odotellessa käydään rajan tällä puolen vielä muutamia "harjoituskilpailuja".

Raija Laaksonen

Pilkkikilpailu Hännisenlahdella

Tulokset 28.3.2008

1. Toivo Hyvönen	700 g
2. Eero Häkli	627 g
3. Aaro Kojo	276 g
4. Pentti Kempainen	227 g
5. Jouko Mäki	182 g
6. Marjatta Poskiparta	173 g
7. Saini Repo	171 g
8. Jaakko Veikkolainen	120 g
9. Seppo Kempainen	108 g
10. Martti Repo	105 g
11. Helvi Lähtenmäki	100 g
12. Viljo Ylönen	93 g
13. Marita Kuusisto	78 g
14. Terttu Veijalainen	73 g
15. Jorma Romu	30 g
16. Raija Laaksonen	23 g

Tällä kertaa ilman kalansaalista jäivät Jari Jussilainen, Markku Jussilainen, Pirkko Kaartinen, Paavo Kilpiö,

Veikko Koho, Isto Kuusisto, Pekka Lankinen, Pekka Leino, Leena ja Martti Meskanen, Reijo Mälkiä, Hannu Nenonen, Reino Paju, Pekka Riikonen, Kaarina ja Raimo Sikiö sekä Lauri Veijalainen. Kala-aiheiset arvontavoitot osuivat Pirkko Kaartiselle, Martti Meskaselle, Raimo Sikiölle, Reijo Mälkiälle ja Pekka Lankiselle.

Suurimman kalan pokaalin sekä kiertopalkinnon pokkasi Eero Häkli 121 gramman kalallaan. Ekasta kalasta sai kiertopalkinnon Seppo Kempainen. Kilpailun voittanut Toivo Hyvönen vei tarpeeksi monella kiinnityksellään suurimman saaliin kiertopalkinnon omakseen. Kilpailun kokonaissaalessa oli 3 080 grammaa. Iltapäivän "varjokisan" voittajat oli-

vat Eero Häkli ja Marjatta Poskiparta.

Linja-autossakin kilpailtiin

Meskasen Martti oli laatinut ensimmäisen tietokilpailun, jonka voitton jakoivat samalla pistemäärällä Pirkko Kaartinen, Reijo Mälkiä ja Pentti Kempainen. Kukin sai Kalakurkien T-paidan.

Kempaisen Penttikin oli laatinut yleistietoiheisen kilpailun. Sen voitto jakautui niin ikään kolmelle. Parhaat tietäjät olivat Reijo Mälkiä, Helvi Lähtenmäki ja Eero Häkli. Reijo sai pyyheneaulakon. Helvi ja Eero saivat T-paidat.

Suurimman saaliin painoa arvailtiin tälläkin kerralla. Jouko Mäki osui nappiin arvaten täsmälleen sen 700 grammaa, jonka Toivo Hyvönen pilkki. Pekka Riikonen ei erehtynyt kuin 16 grammaa, ja Pentti Kempainenkin pääsi 40 gramman päähän oikeasta saaliista.

"Mihi päi sie meinaat lähtee ja mill' pyytää?"
kyselee Viljo Ylönen hieman kokeenemmalta Eero Häkiltä.

Onks tietoo KYSYMYKSET?

- Mikä oli Suomen toiseksi suurin kaupunki ennen talvisotaa?
- Milloin julkaistiin Suomen ensimmäinen postimerkki?
- Kuinka paljon olutta jokaista aikuista asukasta kohti maassamme juotiin vuonna 2006?
- Mikä on Suomen ja koko Euroopan suurin petoeläin?
- Minkä muistoksi kynttilänpäivää vietetään?
- Kuinka kauan auringonvalon matka maahan kestää?
- Mitä vitamiinia muodostuu iholla auringonvalossa?
- Mikä eläin tunnetaan

- myös nimellä kontiainen?
- Mikä on suomen yleisin talvilintu?
- Mikä on Suomen virallinen pakkasennätys, joka mitattiin Kittilän Pokassa vuonna 1999?

Tosi juttu

Sää oikkuilee, mutta niin talonmiehetkin joskus vaikkapa vain huumorimielellä.
- Mihin kiire, huoltomies?
- Kuten näet, tuli lunta. Pitää aurata heti, että ehtii, ennen kuin sulaa pois.

Rakila

Eskon puumerkki

Hiitola-säätiö

järjestää varttuneen väen virkistysleirin Porin seurakuntayhtymän kurssikeskuksessa Silokalliolla 12.-17.5.2008.

Leirille voivat hakea vuonna 1944 tai sitä ennen syntyneet ja Hiitolassa v. 1944 kirjoilla olleet henkilöt. Ensikertalaiset ovat etusijalla. Ilmoittautumismaksu on 50 €, joka maksetaan leirin alussa. Kirjallisissa vapaamuotoisissa hakemuksissa tulee selvittää nimi (myös tyttönimi), syntymäaika ja -paikka sekä missä kirjoilla v. 1944 sekä nykyinen osoite ja puhelinnumero. Hakemukset pyydetään lähettämään 15.4. mennessä osoitteeseen: Silja Iltanen, Turkkurintie 28, 28400 ULVILA tai sähköpostitse: shiltanen@netti.fi

Leirille valituille lähetetään kirjallinen kutsu ja ohjeet huhtitoukokuun vaihteessa.

Porissa 20.3.2008

Hiitola-säätiön hallitus

Kokouksia

Mustialan yhteismetsän osakaskunnan varsinainen kokous

pidetään keskiviikkona 16.4.2008 alkaen klo 10.00 Loimaan Seudun Osuuspankin kokoustiloissa. Käynti Väinämöisenkatu 6 B:n ovesta.

Kokouksessa käsitellään ohjesäännön 6 §:n määräämät asiat.

Lisäksi päätetään:

Annetaan hoitokunnalle valtuudet n. 8,2 hehtaarin suuruisen määrään myyntiin.

Annetaan hoitokunnalle valtuudet myydä Lunkinjärven ranta-asemakaava-alueelta n. 4 400 m²:n suuruinen määräala ja sillä olevat rakennukset.

Edellä mainitut hoitokunnan esitykset vaativat 2/3 enemmistön mahdollisen äänestyksen tapahduttua.

1.1.2008 voimaan tulleen yhteismetsälain mukaan osakas voi edustaa kokouksessa valtakirjalla enintään kahta osakastilan omistajaa.

Hoitokunta

Kurkijoki-Seura tekee kevätretken Lappeenrantaan

Matkalle lähdetään lauantaina 24.5. klo 8.30 Helsingistä Kiasman edestä.

Pidämme yhteistilaisuuden Kurkijoki-Seuran Lappeenrannan osaston kanssa, haastattelemme varttuneempia kurkijokelaisia talvisodan jälkeisestä evakkoon lähdöstä. Tapaamispaikkana on Miekkan talo Lappeenrannassa.

Laskemme kukat Karjalaan jääneiden vainajien muistomerkeille, Äiti

Karjala -patsaalle. Retki on tarkoitettu kaikille kurkijokelaisille jäsenille ja heidän ystävilleen. Retkestä kerrotaan tarkemmin seuraavissa numeroissa. Ilmoittautumiset 5.5. mennessä Riitta Sainiolle puh. 040-544 7582, Sakari Karasilalle puh. 0400-210 208 tai sähköpostiosoitteeseen liisa.koistinen@sanoma.fi

Merkitse allakkaasi ja tule mukaan!

Kustantaja ja julkaisija: KURKIJOKI-SÄÄTIÖ
www.kurkijoki.fi

Toimitusneuvosto: Liisa Koistinen, Lauri Laukkanen, Tapio Nikkari, Jaakko Taitonen ja Leena Virtanen

Toimitus: Päätoimittaja Raija Hjelm ja kaikki Kurkijokelaisen ystävät

Toimitus: Koulukuja 7, 32200 Loimaa

Avoimena: Tiistaisin ja perjantaisin klo 9-14
puh./fax (02) 762 2551, matkapuh. 050-521 3336

Lakon tai muun ylivoimaisen esteen takia ilmestymättä jääneistä numeroista ei suoriteta korvausta. Toimitus pidättää oikeuden muokata ja lyhentää lähetettyjä aineistoja. Lehden vastuu ilmoituksen poisjäämisestä tai julkaisemisesta sattuneesta virheestä rajoittuu enimmäisään ilmoituksesta maksetun hinnan palauttamiseen.

ILMOITUSHINNAT:

4-väri 60 centtiä/mm + alv 22 %
Mustavalk. 45 centtiä/mm + alv 22 %

Säännöllisistä ja jatkuvista ilmoituksista huomattava alennus. Väri-ilmoitukset sopimuksen mukaan. Puhelimitse annettuihin ilmoituksiin sattuneista virheistä lehti ei vastaa. Ilmoitusaineistojen jättöaika: keskiviikko klo 16 mennessä.

Lehti ilmestyy pääasiassa joka toinen perjantai. Painosmäärä 2000 kpl.

TILAUSHINNAT:

vuosi..... 35 euroa
6 kk..... 20 euroa
3 kk..... 12 euroa
Pohjoismaat 39 euroa
Muualle 46 euroa

toimitus@kurkijokelainen.inet.fi
Tilinumero: LSÖP 523900-4897

Sivunvalmistus:
Etusivu Frontpage, Loimaa
Paino: Satakunnan
Painotuote Oy, Kokemäki

ISSN 0782-5668

Kirja Olavi Ala-Nissilältä: Elämä on joukkueurheilua

Loimaan Kurittulasta on pitkä matka Luxemburgiin. Vähintään yhtä pitkä on matka osuuskaupan "tsupparin" pyörän satulasta EU:n korkeaan virkaan. Molemmat matkat on kulkenut loimaalainen Olavi Ala-Nissilä runsaan neljän vuosikymmenen aikana. Miten se on mahdollista, voidaan perustellusti kysyä. Tähän antaa vastauksen Olavi Ala-Nissilä juuri ilmestyneessä kirjassaan Elämä on joukkueurheilua.

Ennen kaksi vuotta sitten alkanutta huippuvirkaansa EU:n tilintarkastustuomioistuimen jäsenenä Olavi Ala-Nissilä ehti toimia kansanedustajana vuoden 1991 eduskuntavaaleista lähtien. - Muistan, että tukiryhmäsäni oli silloin myös entisiä kurkijokelaisia, samoin varmasti myös minua äänestäneiden joukossa, kertoi Olavi Ala-Nissilä.

Pikkutilan poikana Olavi Ala-Nissilällä ei ollut mahdollisuutta oppikoulun käymiseen, vaan kansalaiskoulun käytyään hän meni juoksupojaksi Saviseudun Osuuskauppaan. Veri veti kuitenkin opiskelemaan. Niinpä kauppakoulun jälkeen seurasi kauppaopisto ja sen perään kauppaorkeestri ja lukuisia muita tutkintoja.

Ekonomi, kauppatieteiden maisteri, HTM- sekä KHT-tilintarkastaja -nimikkeet liittyivät nimen perään myöhemmin. Työura alkoi kauppakoulun opettajan sijaisuudesta ja jatkui tuntiopettajana ja lehtorina ennen kansanedustajakautta.

- Uuden oppiminen, politiikka ja yhteistyö ovat aina kiinnostaneet minua. Olen joskus sanonut, että olen kuulunut Loimaan alueella kaikkiin muihin järjestöihin paitsi Mellilän Marttoihin. Poliitikka on mitä suurimmassa määrin joukkueurheilua. Se vaatii harrastajaltaan määrättyä rentoutta aivan kuten kilpaurheilijalta. Ilman rentoutta stressaantuu liikaa. Poliitikka lienee veren perintöä, sillä isoisäni Oskari Ala-Nissilä oli innokas maalaisliittolainen, kirkkoväärti ja jopa maallikkosaarnaaja, kertoi Olavi Ala-Nissilä.

Ala-Nissilä käsittelee kirjassaan EU:n politiikan lisäksi myös omia henkilökohtaisia asioita ja ajatuksiaan. Myös perheenisän rooli näkyy eräissä tarinoissa.

- Monimutkaistuvassa globaalissa maailmassa ihmisten välinen riippuvuus on kasvanut. Omalle itselleen omistautuminen ei

Olavi Ala-Nissilän elämästä kertova kirja julkaistaan tänään. Kustantaja on loimaalainen Kustannus HD.

elämän tarkoituksiksi riittä. Yhdessä voimme olla enemmän, saada lisää tarkoitusta elämäämme. Tapio Rautavaaraan laulua siteeraten "Elämä on ihanaa, kun sen oikein oivaltaa", määritteli Olavi Ala-Nissilä.

A. H.

ONKS TIETOO VASTAUKSET

1. Viipuri (86 000 as.)
2. vuonna 1856
3. runsaat 100 litraa
4. karhu
5. pienen Jeesus-lapsen temppeleihin viemisen muistoksi
6. kahdeksan minuuttia
7. D-vitamiinia
8. maamyyrä
9. talitiainen
10. - 51,5 °C

MUSIIKKIVÄEN PALVELUPAIKKA

LOIMAAN MUSIIKKI

Puh. (02) 7622 950
Oikokatu 3, Loimaa
Avoimena: ma-pe 12-18, la 10-14

Asianajajia

ASIANAJAJA on asianajajaluetteloon hyväksytty lakimies, jolla on säädetty kokemus ja taito. Asianajajan toimintaa valvovat Asianajajaliitto ja oikeuskansleri. Asianajajatoimistot hoitavat myös maksuttomia oikeudenkäyntejä ja oikeusturva-asioita.

Asianajotoimisto HEIKKI RANTANEN

Varatuomari
Julkinen kaupanvahvistaja
Kauppalanenkatu 9-11 B, Loimaa
p. (02) 762 2888, fax 762 2313
heikki.rantanen@kolumbus.fi

Asianajotoimisto JARI HEIKMAN OY

AA, VT Jari Heikman
AA, VT Katri Ranta-Eskola
VT Kaarina Nylamo
Turuntie 8-14, II krs. Loimaa
Puh. (02) 762 4400, fax 763 1301
jari.heikman@aatsto.inet.fi
www.heikman.com

KukkaBox

Puh. 762 2669

Vastapäättä Loimaan Aluesairaala

Erikoishammasteknikko

EHT-liiton jäsen

MARKO ROSENDAHL

Vastaanotto Heimolinnankatu 14 Loimaa

Ajanvaraus puh. (02) 763 1179

ERLUND-talo

Hengittävä hirsitalo. Rakenteissa ei muoveja eikä epäorgaanisia aineita. Englannin MTV:n valinta Suomen edustajaksi Grand Designs-ohjelmaan.

Asu terveellisesti, hengitä vapaasti unelmiesi talossa, Erlund-talossa!

MELLILÄN HIRSITYÖ

Ysitie 345, 32300 MELLILÄ
Kotimaan myynti:
Juhani Eklund p. 0400-530 979
e-mail: myynti@erlund-house.com

Äitiys on odottamista

Odotan pikkutyöstä asti haaveissani, että minusta kerran tulee äiti.

Odotan onnellisena ensimmäistä lastani, valmistan itseäni vastaanottamaan tuon pienokaisen.

Odotan lapseni syntyvän laskettuna ajankohtana terveenä, kymmenen pisteen lapsena.

Odotan lapseni kasvavan ja kehittyvän ainakin yhtä hyväksi kuin muidenkin lapset.

Odotan pikkuiseni palaavan kerhosta virikkeitä saaneena ja tyytyväisenä.

Odotan reppuselkäistä lastani koulutieltä kotiin toivottavasti tovereittensa kera.

Odotan hänen oppivan ja omaksuvan koulussa asioita elämää ja odottamista varten.

Odotan murrosikäistä nuortani diskosta kotiin avoimena kertomaan edes puolet asioista.

Odotan hetkeä, jolloinka minulle esitellään ensimmäinen ihastus – se suuri rakkaus.

Odotan, miten käy elämä kuljettaa heitä, tuleeko häät – vai lisää elämäkokemuksia.

Odotan kotoa muuttanutta lastani käymään, kertomaan kuulumisia – kokemuksiin.

Odotan onnellisena ensimmäistä lapsenlastani, saadakseni tuntea elämän jatkuvuutta itsestäni.

Odotan, että he kaikki tulevat luokseni joskus, kun olen jo vanha ja väsynyt.

A. N.